

Борьо. — Не я погледва. Все ходи.

Баба Нейка. — жегната. Чая ти изстиналъ?

Борьо. — Мене душата ми се смрази, че не ви е
еня, та за чая ще се грижишъ.

Баба Нейка. — Застава. Какво пакъ, синко?

Борьо. — Остави ме!

Баба Нейка. — Борьо!

Борьо. — Не я чуль---ходи изъ стаята.

Баба Нейка. — Че азъ като майка те питамъ,
синко! Да съмъ чужда —

Борьо. — Несдържано. И ти, и Мара — — всички
сте ми чужди!

Баба Нейка. — Като непослушвате баримъ се-
гисъ - тогисъ старешкитъ ми приказки. Я да бѣше — —
ама —

Борьо. — Малко съмъ те слушалъ. Само, ти съ
ината си ше си отидешъ

Баба Нейка. — Въздъхва. Ехъ, то сѣ азъ крива
излизамъ!

Борьо — Ами като ве си знаешъ устата

Баба Нейка — Азъ!

Борьо. — Ти, ами кой други! Не ги разбра, че
ако кажешъ една — сто ще принадлежатъ и пакъ на моята
глава ще се излѣй! Че пѣкъ остави се отъ тая махален-
щина: — Помисли и за мене!

Баба Нейка. Добила куражъ. Че какъ да не ѝ
кажа, бе синко! Не те ли вижда: и обося, и оголя! По
цѣли дни си вадишъ очитъ да надсмогнешъ, а тя не-
вижда; ами взела книгата, че не става: посъмъ — сега у-
чена ще ми става. Ама тя съ онази ще ми се мѣри. Добрѣ
да се мѣри съ нея, ама да бжде като нея. Йовка из-
карва прѣпитание съ учението си. А тя!

Борьо. — То е нейна работа. Не се мѣси въ ра-
ботитъ ѝ.

Баба Нейка. — Пакъ азъ лоша! Че за лошо
ли ѝ казвамъ да не пише толкосъ често писма! То не е
ли харчъ и губи врѣме; за лошо ли ѝ думамъ да си по-
погледва кжшовната работа, че е майка вече! Двѣ дѣца
сж на главата ѝ — — Пѣкъ и на тебе ще кажа: вчера